

blago, da naj bo pripeljano, ali izpeljano čez colno mejo, potem

- b) voznika ali barkovodja, in sploh tistega, ki ima blago na zaznamvano mesto dovèsti, če ni namenjeno ostati pri colni uradni, pri kateri se naznani.

2. Kraj, kamor naj se reč dovède.

Pri skozi peljanem blagu in tistem izpeljanem, kterega izpeljanje je dokazati, se mora tudi deželna, v katero, in uradnija, skozi katero blago gré, naznaniti. Pri izpeljanem blagu je dovolj naznaniti deželo, kamor se izpelje.

3. Namembo njegovo, namreč, ali je namenjeno pripeljano, izpeljano, ali skozi peljano biti, in ali se ima pri uradni, pri kateri je naznanjeno, colni obravnavi popolnoma podvreči, ali drugi uradni odločiti.

4. Število zvezkov (pakov) in posód, v kterih se znajde, posamezno z imenovanjem po colni tarifi za vstanovljenje tare.

5. Njegova sorta in množica po imenovanji in merilu colne tarife.

Kdaj je, nenavadno, in pri posebnih pogojih pripušeno, reči ali s samo besedo „blago“, ali z naznanilom razreda ali oddelka, kamor gredo, naznaniti, je povedano v uvodu k colni tarifi.

6. Naznanilo mora zapopasti vse dele naklade, toraj če so z blagom, od kterega col gré, tudi colna proste reči, tudi te obseči.

b) Pri blagu, ki pride čez colno mejo.

§. 2.

aa) Sploh.

Za blago, ki čez colno mejo pride, brez razločka njegove namembe, se morajo v naznanovanji še posebno povedati:

1. znamenja in številke zvezkov (pakov) in posód;

2. kako se blago pošilja, in sicer, če se to po suhem zgodi, število vprežne ali tovarne živine, in kakošna je, potem vozov in samokolnic; če se pa po vodi pošilja, sorta ladje, njeno imé ali številka, če ima kako znamenje;

3. pot, po kateri se ima poslati na namenjeni kraj;

4. imé in stanovanje prejemnika, to je, tiste osebe, kateri je naznanjena reč namenjena, in

5. velikost in sorta reči se mora za vsak zvezek in vsako posodo posebej naznaniti.

§. 3.

bb) Pri barkni hrani.

Vse potrebne reči, ki storé skupej barkno hrano, in ki se znajdejo na ladjah iz morja pridših, se morajo vselej od druge naklade odločene naznaniti.

Colna uradnija ima pravico: jih v uradno shrambo položiti, ali pod uradni zapór djati, in jih ljudém na barki, o primernem času, kolikor jim je vselej potreba, pošiljati. (Dalje sledi.)

Življenje slavnih Slovanov.

XX.

Ivan Raic.

△ Sloveči početnik zgodovine serbske se je rodil leta 1726 v Karlovcih v serbski vojvodini, ki se ne smé zamenjati s Karlovcem horvaškim. Žejen nauka se odpravi, zveršivši šole Komarnske in Šopronske leta 1753 na Rusko v Kijev nad 50 milj dalječ peš. Tam je preživel tri leta, potem leto v Moskvi in se verne domú. Tukaj ga ne prejmo kakor se je nadjal; zato se verne

spet v Rusijo. Živevši nekoliko časa spet v Kijevu, se upoti v Carigrad z namenom spisov za zgodovino serbsko iskati in nabirati; ali berž ga kuga preplaši in prežene na goro Atonsko (Atos). Ondi je mislil obilen vir za zgodovino serbskega naroda najti; ali se prevari. Menihi nočejo stranskemu, neznanemu popotniku svojih shramb odpreti. Leta 1758 pride v Karlovce in nastane učenik malih šol; kmalo potem pa ga izvolijo za učenika bogoznanstva v Temišvaru. Iz Temišvara prejde v Novisad, kamor ga je škof M. Putnik vabil, in kjer je Raic pozneje, v duhovskih rečeh tako marljivo delal, da je Novosadska škofija berž vse druge prekosila. Škof izbere Raica za arhimandrita v Kovilju. Petnajstkrat so mu ponujali škofijstvo, pa nikdar ni hotel te časti prevzeti. Umerl je leta 1801, potem ko je bil veliko učenega in izverstnega napisal. Veliko njegovih spisov ni bilo še natisnjenih.

Na svet so izišli spisi: 1) boj zmaja z orli 1791, 2) pripovedke, prevedene iz ruskega v treh velicah zvezkih 1794, 3) zgodovina raznih slavenskih narodov (Horvatov, Bolgarov in Serbov) v 4 zvezkih 1792—95, 4) žaloigra „Uroš“, poslednji car roda Nemanjatovega 1798, 5) Cvčtnik 1802, 6) pesmi, brez imena. Med rokopisi so dela: 1) zgodovina razdeljenja vzhodne in zapadne cerkve, 2) „sobranije“ iz zgodovine serbske poslednjega časa, 3) različna slova, 4) pesmi duhovne in več drugih.

Med drugimi rokopisi hranijo v nadškofovski bukvarnici v Karlovcih tudi njegovo serbsko zgodovino.

Veselje je prebirati rokopise tega visokoučenega moža, ki so vsi tako lično, tako enako pisani, kakor da bi bili natisnjeni. Dozdeva se človeku, da je mož vse z enim črnilom, z enim peresom pisal; ni znati, kje si je pero urezal, kje prenehal, kar se sme popravi pisavčeva posebnost imenovati.

Slovanski spominki v Rimu.

Ker o slovanskih spominkih v Rimu govorimo, imamo posebno poljske pred očmi, ker poljski narod je glavni namestovavec katoliške cerkve med slavenskimi rodovi. To je moralo poljski narod z Rimom ožje skleniti, kakor kateri koli si bodi drugi slavenski rod.

Naj stareji spominek slovanski v Rimu (namreč iz keršanskih časov) seže v deveto stoletje. Je rama sv. Alberta (Vojteha), katero je Boleslav hrabri, kralj poljski, cesarju Otonu III. daroval, to pa on v Rim odvel in ond v cerkvi sv. Jerneja shranil. V začetku tega stoletja je gosp. Jastrzebski v imenu več svojih rojakov sv. očeta prosil, da bi dovolil mertvašnico odpreti, kjer rama sv. Alberta leži, ker se je pričakovalo, da se bo ond v to dovilil in je poslal škofa Tizzani-a, da bi trugo z navadnimi cerkvenimi obredi odperl.

Šošlo se je tikrat mnogo Poljakov, ne le v Rimu, ampak tudi po sosednih krajih prebivajočih, da bi pričali bili vérske národne slavnosti,— odpretja truge, ktera zakriva rama sv. Alberta. Po dokončani sv. maši v cerkvi sv. Jerneja (San Bartolomeo in isola), ki stoji na otoku reke Tiber, se pripravijo k namenu. Truga je tri četert laket dolga. Po odpretu zgornjega pokrova se zapazi druga lesena skrinica. Ko so jo odperli, so našli na verhu pavole in spodej pol pôle papirja s pismom od leta 1713, v katerem se naznanuje, da v tej skrinici razun kosti sv. Alberta, ostanjki še treh drugih svetnikov počivajo. V največem zavitku so bile, kakor je pismo govorilo, kosti sv. Alberta v platnenem in spodej v svilenem poveju zavite, ktere je škof Tizzani odvil in kosti svetnika odkril; pri tem so Poljaci pristopili in svetinje kuševali.